

Н.О. ПРИБИТКОВА,

науковий співробітник науково-дослідної лабораторії

з проблем протидії злочинності

Харківського національного університету внутрішніх справ

ХАРАКТЕРИСТИКА КУЛЬТУРНО-ПСИХОЛОГІЧНИХ ФАКТОРІВ ПОШИРЕННЯ РАСИЗМУ ТА КСЕНОФОБІЇ

Постановка проблеми. Однією з актуальних проблем сучасного світу є подолання расизму і ксенофобії, оскільки ці явища посилюють соціальну напруженість у суспільстві, є потужним фактором зростання деструктивної агресивності, насильницької злочинності, так званих злочинів ненависті. Особливо гостро зазначена проблема постає в регіонах з поліетнічним складом населення, де характер міжнаціональних відносин відіграє важливу роль в системі соціальної комунікації, політичних відносинах.

Принагідно зауважмо, що згідно з даними Держкомстату України, кількість іноземців в нашій державі має тенденцію до зростання [1]. Сам факт проживання іноземців в будь-якій державі обумовлює виникнення проблем взаємодії з місцевим етносом (етносами). І як тільки погіршується соціально-політична або економічна ситуація, взаємини з «чужими» набувають рис культурної, етнічної, мовної, релігійної або іншої ксенофобії в умовах загостреної конкуренції за «простір життя».

За статистичними даними Генеральної прокуратури України за період 2013–2015 рр. потерпілими від злочинів стали 5539 іноземних громадян, але тільки 1395 проваджень по цих фактах були направлені до суду з обвинувальними актами [2, 126]. Проте, більша частина злочинних проявів расизму і ксенофобії залишається поза офіційною статистикою правоохоронних органів.

Спалахи ненависті і нетерпимого ставлення до представників суспільства, які відрізняються за кольором шкіри, формою очей,

національністю, релігійними переконаннями часто обумовлені закономірними явищами. Наприклад, перенаселенням території, неконтрольованою міграцією, загостренням релігійного протистояння тощо. Втім, самі по собі економічні, політичні чинники соціогенези є індиферентними по відношенню до расизму та ксенофобії. Неодмінною проміжною ланкою у системі детермінаційних зв'язків між ними є культурно-психологічні фактори. Їх виявлення, опис, пояснення є невід'ємним елементом в стратегії протидії расизму та ксенофобії як на національному, так і регіональному, міжнародному рівнях.

Стан дослідження. Дослідженню проблеми поширення расизму та ксенофобії в Україні присвячені праці таких учених, як О. М. Бандурка, А. А. Габіані, Я. І. Гілінський, О. М. Джу́жа, А. П. Закалюк, Д. О. Кобзін, В. М. Кудрявцев, О. М. Литвинов, О. А. Мартиненко, Д. О. Назаренко, І. М. Осика, Н. В. Панін, О. К. Смірнов, С. Ю. Стачекас, Ю. А. Тищенко та ін. Визнаючи суттєвий внесок означеної плеяди науковців у розроблення заявленої проблематики, все ж зауважимо, що існуючі напрацювання носять переважно фрагментарний характер, не вирізняються комплексністю, а також не охоплюють новітніх аспектів проявів нетерпимості, що виникли на ґрунті інформаційного й військового протистояння Україною зовнішній агресії. Аналіз наукових праць дає змогу зробити висновок про необхідність провадження подальших досліджень у цьому напрямі. В цьому контексті на самостійну увагу заслуговують культурно-психологічні фактори расизму та ксенофобії в Україні.

Метою статті є характеристика культурно-психологічних факторів поширення расизму та ксенофобії в Україні.

Виклад основного матеріалу. Кримінологічні дослідження проблем расизму та ксенофобії здійснюються порівняно недавно. Значним поштовхом у даному напрямі стали події минулого століття, коли людству довелося пережити пароксизми нетерпимості та насильства, безпрецедентні за масштабами та формами, ще й підкріплені квазінауковими догматами. В

контексті нових глобалізаційних викликів та проблем сьогодні спостерігається своєрідний «ренесанс» даної проблематики не лише на пострадянському просторі, а й у світовому масштабі.

Термін «ксенофобія» лише в останні роки увійшов до нашого життя. Але, не зважаючи на загальносвітову актуальність означених проблем та широку вживаність цього терміну, й дотепер не існує його загальноприйнятого визначення у міжнародних та вітчизняних нормативних документах. Дослідники безпідставно вказують, що категорія «ксенофобія» продовжує залишатись розмитою і має досить обмежені аналітичні можливості [3, с. 109]. Ксенофобію зазвичай розуміють як: страх або ненависть до кого-небудь або чого-небудь чужого, незнайомого, незвичного; сприйняття чужого як незрозумілого, неосяжного, а тому небезпечного та ворожого [4, с. 216]; негативну установку, ірраціональний страх і ненависть до чужинців [5, с. 3]. Так чи інакше, джерелом ксенофобії є страх перед представниками інших груп людей. Ідеологічна обробка цього неусвідомленого почуття призвела до появи расизму – сукупності концепцій, основу яких складають положення про фізичну або психічну нерівноцінність людських рас і вирішальний вплив расових відмінностей на історію та культуру суспільства.

Деякі науковці вважають, що поширенню ксенофобії сприяє низка таких психологічних чинників як відчуття незахищеності, вразливість, відсутність можливостей до самореалізації, депресивні стани. Всі ці особистісні стани компенсуються за рахунок переносу негативної енергії з себе на інших. Саме умовно «інші» (подібна дихотомія відбувається тим легше, чим більше візуальних, очевидних відмінностей фіксується між соціальними групами) звинувачуються у всіх бідах та нещастях, вважаються джерелом усіх проблем. Таким чином, аутоагресія трансформується у агресію, спрямовану назовні і може проявлятися у активній чи пасивній формах. При цьому інтенсивність особистісних переживань буде впливати на силу ксенофобних проявів. Наявність останніх змінює і саму людину, яка їх продукує. Збільшується конфліктність, зростає кількість негативних емоційних станів, людина прагне

ізолюватись від неприємної для неї категорії осіб, або ж від соціуму в цілому, через що відчувається самотньою, що в свою чергу призводить до наростання тривожності, одного з базових джерел агресії. Людина, що є ксенофобом має дуже жорсткі межі у сприйнятті осіб, які вона відносить до чужинців. Для неї такі люди втрачають персоніфікований характер, та розглядаються узагальнено, у відповідності з наявними стереотипами, не як особистість, а як представник ворожої категорії. Ксенофоб свою групу сприймає завжди позитивно, а чужу – негативно, не зважаючи на об'єктивний стан речей, внутрішньо-груповий фаворитизм набуває загострених форм [6].

Расизм – це світогляд, а також політичні теорії та практики, які на ньому ґрунтуються, котрі засновано на уявленні про поділ людей на біологічно різні групи на основі видимих особливостей зовнішнього вигляду (як то: колір шкіри, структура та колір волосся, риси обличчя, будова тіла й т. п.), тобто на різному ставленні до людей та їх спільностей залежно від їх приналежності до цих груп (рас) [7, с. 1136]. Як різновид ксенофобії расизм є ірраціональною, але природною реакцією людей на чуже та невідоме.

Оскільки в основі расизму та ксенофобії як на індивідуальному рівні, так і на рівні масових асоціальних практик знаходиться феномен страху, варто акцентувати увагу саме на їх культурно-психологічних факторах. Останні, перебуваючи в єдності із соціально-економічними, загострюють деформаційні процеси в різних формах суспільної свідомості, перш за все в моральній, політичній та правосвідомості [8, с. 127].

В структурі суспільства культурно-психологічна підсистема має особливе функціональне навантаження. Як зазначав Ф. Бродель, ця підсистема включає всі прояви духовного життя – цінності, норми, знаково-комунікаційні системи, що забезпечують взаємодію людей [9, с. 412]. Відтак, саме на ідеологічні та інституційні компоненти культурно-психологічної підсистеми суспільства лягає фундаментальне функціональне навантаження щодо збереження власне соціальних підстав співіснування тієї чи іншої групи людей в межах певних кордонів, а також забезпечення прогресивного розвитку суспільства через

відповідальне розкриття конструктивного потенціалу кожної особистості. Завдяки життєздатності неформальних (моральних, релігійних й інших) норм, культурних традицій, естетичних вподобань, духовних засад загальносоціального дискурсу та колективно-несвідомих, архетипічних переживань забезпечується поступальність у розвитку суспільства, взаємозв'язок поколінь.

Особливо гостро проблемні зони культурно-психологічної підсистеми суспільства проявляються в кризові періоди та, водночас, зумовлюють їх. Вони, окрім очевидних буденно-супутніх ознак різних соціальних конфліктів (аномії, культурного відчуження, так званого «чужинського впливу» тощо), набувають девіантогенного значення. Ба більше: як засвідчує новітня українська історія, проблеми культурно-психологічного характеру здатні перетворюватись на загрози національній безпеці. Вони можуть бути успішно використані для маніпуляції суспільною свідомістю, слугувати дійсним чи уявним джерелом соціальної напруженості та підставою (або ж квазіпідставою) для протистоянь різних груп населення. Не вдаючись, однак, до ґрунтового аналізу вельми широкого спектру питань, пов'язаних зі змістом, видами, причинами деформацій суспільної свідомості, моральності, вадами освіченості й світоглядних засад генеральної пасіонарності, акцентуймо увагу лише на тих з них, які, на нашу думку, мають найбільш виражений вплив на поширення расизму та ксенофобії [10, с. 110].

Серед низки культурно-психологічних факторів поширення расизму та ксенофобії звертає на себе увагу фактор поглибленого правового, морального та політичного нігілізму. Це означає, що не лише зневажливе, нівелююче ставлення до права, інституту правосуддя, інших інституційних і нормативних складових соціодинаміки з боку населення сприяє відтворенню злочинів, передбачених ст. 161 КК України, як найбільш чутливих індикаторів стану феномена ненависті. Роль державних службовців у цьому процесі є не менш значущою. Мовчазне потурання, а часто й активне сприяння дискримінаційним

практикам лише сприяють закріпленню ксенофобських установок у глибинних шарах масової свідомості. [11, с. 90].

Також слід акцентувати увагу на: а) зростаючій соціальній напруженості в українському суспільстві, яка виявляється не лише в настроях, а й у діях: активізації діяльності суспільних рухів та екстремістських організацій, стихійних і організованих мітингах, демонстраціях, страйках та інших формах громадянської непокори [12, с. 171]; б) значній дисфункції інститутів сім'ї та освіти у справі виховання високих моральних якостей особистості та утвердження духу толерантності. Роль родини, школи, системи середньої спеціальної та вищої освіти у процесі морального виховання сучасної молоді – неоднозначна, в наявності суттєві недоліки, прогалини. Визнаючи догматичність виховання минулих років, її головним позитивним ефектом було залучення молодих людей до соціально корисних видів діяльності: спорту, культурного дозвілля, самоосвіти тощо. Сьогодні ж цей ефект практично зник, а зазначені сфери в основному комерціалізувалися, стали недоступними значному прошарку населення з незначними доходами. Це підживлює розбещеність потреб, примітивізм інтересів, слабкість особистісного розвитку, агресивність, ресентимент.

Принагідно зауважимо, що базовим структурним компонентом поширення расизму та ксенофобії є негативна соціальна установка. Соціальну установку можна представити як відносно стійку у часі систему поглядів, уявлень про соціальний об'єкт чи подію (когнітивний блок), сукупність пов'язаних з ними емоційних станів (емоційний блок), що схиляють до відповідних дій (поведінковий блок). Провідною негативною установкою у механізмі ксенофобії є упередження, тобто негативне відношення до представників будь-якої соціальної групи, обумовлене лише їх належністю до цієї групи [13, с. 217].

Когнітивний компонент установки включає досвід, знання, переконання, уявлення, інші інтелектуальні елементи, сформовані в результаті соціального пізнання, зокрема, усвідомлену індивідами «відмінність» між «нами» і «ними»,

яка базується на розрізненні, дуальній опозиції «свої»/«чужі». Важливе місце у такому протиставленні належить когнітивним елементам, що використовуються для категоризації соціального світу. І хоча у кожної людини чи групи є свої системи чужорідності, всі вони забезпечуються єдиним психологічним механізмом виділення розбіжностей та протиставлення. Д. Майєрс, аналізуючи дослідження в царині сприйняття людьми схожостей та відмінностей між ними, доходить таких висновків: «Оцінюючи людей, ми схильні перебільшувати схожість всередині групи та відмінності між групами; сам поділ на групи часто спричиняє ефект внутрішньо-групової гомогенності – відчуття, що «всі вони на одне лице» та суттєво відрізняються від «нас»; природним наслідком цих процесів є надання переваги своїй групі» [14, с. 281].

Емоційний компонент ксенофобських установок представлений через категорію «ворожості». Ворожість – це комплексна афективно-когнітивна риса або орієнтація особистості, що складається із різних емоцій, драйвів та афективно-когнітивних структур. К. Ізард відмічає, що у ситуації фрустрації може формуватись комплекс негативних емоцій, така собі «тріада ворожості», до складу якої входять емоції гніву, відрази та презирства [15, с. 240]. Саме внаслідок активації цієї тріади і виникають почуття ненависті та неприязні, притаманні суб'єкту ксенофобії. Ворожість може корелювати з емоцією страху, яка є одним з патернів тривоги та привносить у відношення ксенофоба до «чужаків» найбільший елемент ірраціональності (маємо на увазі фобічний страх). Страх обмежує сприйняття суб'єкта, робить мислення більш вузьким за шириною та більш ригідним за формою, внаслідок чого спрацьовує так званий ефект «тунельного сприйняття».

Також ворожість досить часто включає у себе уявлення та фантазії, пов'язані з нанесенням шкоди об'єкту ворожості, які, проте, не обов'язково втілюються у реальні агресивні дії. І, не зважаючи на схожість експресії, ворожість ще не є агресією, а лише складним мотиваційним станом, що підвищує її вірогідність, оскільки можна вести себе агресивно і не відчуваючи ворожості. Відповідно, на думку Н. А. Ратиної та М. В. Кроз агресивні

прояви ксенофобії є наслідком саме ворожої агресії (автори використовують класифікацію С. Фішбаха щодо поділу агресії на інструментальну та ворожу) – прояву негативного відношення до жертви та бажання зашкодити їй чи спричинити страждання [16, с. 11].

Р. Берон та Д. Річардсон відмічають, що безпосереднє відношення до агресії має схильність індивіда до упередженої атрибуції ворожості, тобто приписування ворожих намірів, недоброзичливості іншим, якщо цього насправді не існує. [13, с. 198]. Також автори аналізують дослідження щодо джерел агресії у відношенні «чужинців», серед яких вагоме місце належить мотиву уявного конфлікту інтересів з цією групою. При усвідомленні наявності такого конфлікту індивіди починають дегуманізувати членів «чужої» групи, знаходити в них недоліки, вважати, що існує міцна, нездоланна межа між ними та «чужинцями», обумовлена ціннісним протиріччям. Відповідно, уявний конфлікт інтересів безпосередньо впливає на ступінь агресивних проявів щодо представників таких груп.

Расистські та ксенофобські установки підтримуються негативною стереотипізацією свідомості. Під соціальним стереотипом зазвичай розуміють спрощений, схематизований, емоційно забарвлений та стійкий образ певної соціальної групи чи спільноти, що легко поширюється на всіх її представників [17, с. 450]. Стереотипи відіграють важливу соціальну роль, як фактор консолідації та фіксації певної групи, вони дуже рано засвоюються, важко корегуються, є грубими та недиференційованими, легко проявляються та стають більш вразливими та ворожими у момент передконфліктності. І хоча механізм стереотипізації діє на різних рівнях та щодо різних соціальних об'єктів, асоціативними супутниками стереотипів є виділення груп за расовими, етнічними, географічно-територіальними, рідше гендерними та віковими критеріями.

Негативну стереотипізацію свідомості значною мірою формують засоби масової інформації. Вияви нетерпимості до іммігрантів у мас-медіа стали поганою звичкою, до якої вдаються не тільки маловідомі, а й популярні

видання та телеканали, які позиціонують себе демократичними та ліберальними. Намагаючись здобути популярність та заради збільшення аудиторії споживачів інформації, журналісти і редактори часто ігнорують певні норми професійної етики та розмовляють із суспільством мовою з очевидними ознаками мови ворожнечі, досить часто публікують матеріали, які завуальовано викликають неприязне ставлення до іноземців, чим провокують суспільство й владу на ту ж саму дискримінацію: як пересічний громадянин, так і чиновник починає вірити, що іммігранти – це потенційна загроза, а тому певні обмеження їх прав є благом для кожного українця окремо і для всього суспільства в цілому. Наприклад, у ЗМІ набуває сталості тенденція до вживання таких термінів, як «кавказька мафія», «злочини осіб циганської національності», «азіатські злочинні угруповання» тощо. Такі вислови не тільки некоректні та неприпустимі, але й часто призводять до спекуляцій з боку радикально налаштованих прибічників неонацистського та націоналістичного спрямування [16, с. 31].

Підсумовуючи, зауважимо, що викладені положення щодо культурно-психологічних факторів расизму та ксенофобії лише пунктирно окреслюють той широкий і глибинний пласт девіантогенних соціальних проблем, що відтворюються на рівні колективних, персональних й трансперсональних практик. Тому запропоновані в цій роботі позиції варто розуміти як запрошення до міждисциплінарної наукової дискусії, адже культурно-психологічні фактори расизму і ксенофобії, перебуваючи у єдності із соціально-економічними, формуються у надрах трансформації суспільної свідомості і, перш за все, моральної, політичної та правової її форм. Тож подальші напрями досліджень вбачаються у розширенні уявлення про криміногенно детермінаційну роль різних форм суспільної свідомості, їх станів і конфігурацій, кореляції з культурними, політико-правовими процесами, змінами в дискурсі тощо.

Список бібліографічних посилань:

1. Туристичні потоки. Дані державної служби статистики України. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.ukrstat.gov.ua/> (дата звернення: 04.09.2017)
2. Пазинич Т. А. Щодо проблем розслідування злочинів, які вчинюються на ґрунті расизму та ксенофобії, і шляхів їх подолання // Міжнародний правовий журнал «Visegrad Journal on Human Rights», зареєстрований в Міністерстві культури Словацької Республіки (реєстраційний номер EV 5051/14) – 2016. – Вип. 2 (2). С. 125-129.
3. Явір В. А. Суспільно-політичний вимір та правові механізми протидії ксенофобії в Україні: дис. канд. політ. наук: 23.00.05. - К., 2008. – 221 с.
4. Горбачова О. В. Протидія проявам ксенофобії органами внутрішніх справ: соціально-технологічний аспект: дис. ... канд. соц. наук: 22.00.04. – Х., 2012.– 233 с.
5. Большая российская энциклопедия: в 30 т. Т. 16/отв. ред. С.Л. Кравец; глав. ред. Ю. С. Осипов. – М.: БРЭ, 2010. – 751 с.
6. Муравьев А. Ксенофобия: от инстинкта к идее/Муравьев А. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.strana-oz.ru/2004/4/ksenofobiya-ot-instinkta-k-idee> (дата звернення: 04.09.2017)
7. Універсальний словник-енциклопедія/Гол. ред. ради чл.-кор. НАНУ М. Попович. – 2-ге вид., доп. – Київ: ПВП Всеуито, 2001, Львів: ЛДКФ Атлас, 2001. – VII + 1575 с., іл.
8. Солдатова Г. У., Макаручук А. В. Может ли другой стать другом? Тренинг по профилактике ксенофобии. – М.: Генезис, 2006. – 256 с.
9. Назаренко Д. О. Кримінологічний аналіз та протидія фоновим для злочинності явищам: монографія. – Харків: Диска-плюс, 2013. – 524 с.
10. Бродель Ф. Материальная цивилизация, экономика и капитализм, XV-XVIII вв.: в 3 т. Т.1. Структуры повседневности: возможное и невозможное. – 2-е изд. – М.: Весь Мир, 2006. – 592 с.

- 11.Лагода К. О. Невиконання судового рішення: кримінологічна характеристика та запобігання: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.08. – Харків, 2015. – 230 с.
- 12.Прібиткова Н. О. Характеристика основних факторів поширення расизму і ксенофобії як фонових для злочинності явищ в Україні. *Право і безпека*. – 2016. № 2 (61). – С. 88-93.
- 13.Бузовський І.В. Соціальна напруженість і тривожність у контексті діагностики суспільних конфліктів // *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. –2008. – № 3. – С. 169-176.
- 14.Бэрон Р. Агрессия/Р. Бэрон, Д. Ричардсон. – СПб: Питер, 2001. – 352 с. – (Серия «Мастера психологии»).
15. Майерс Д. Социальная психология: интенсивный курс; [пер. с англ.; 4-е междунар. изд.]. – СПб.; М.: Прайм-Еврознак; Олма-Пресс, 2004. – 510 с. – (Мэтры психологии).
16. Изард К. Э. Психология эмоций; [пер. с англ. А. Татлыбаева]. — СПб. : «Питер», 1999. — 464 с. — (Серия «Мастера психологии»).
17. Проект «Без Кордонів» громадська організація Центр «Соціальна дія»: Моніторинг проявів расової та етнічної ворожнечі чи нетерпимості в українському сегменті Інтернету – поширення мови ворожнечі та заклик до нетерпимості (мова ворожнечі, як зброя для правої риторики). – К.: ФО-П «Бурбулевич З. І.», 2011. – С. 29-37.
18. Кроз М. В., Ратинова Н. А. Социально-психологические и правовые аспекты ксенофобии. – М.: Academia, 2005. – 52 с.

Прібиткова Наталія Олександрівна

ХАРАКТЕРИСТИКА КУЛЬТУРНО-ПСИХОЛОГІЧНИХ ФАКТОРІВ ПОШИРЕННЯ РАСИЗМУ ТА КСЕНОФОБІЇ.

В рамках висвітлення проблем детермінації расизму та ксенофобії розглянуто поняття расизму та ксенофобії. Висвітлено та охарактеризовано основні

складові культурно-психологічних факторів поширення злочинів на ґрунті ненависті.

***Ключові слова:** расизм, ксенофобія, злочинність, культурно-психологічні фактори*

Прибыткова Наталия Александровна

ХАРАКТЕРИСТИКА КУЛЬТУРНО-ПСИХОЛОГИЧЕСКИХ ФАКТОРОВ РАСПРОСТРАНЕНИЯ РАСИЗМА И КСЕНОФОБИИ

В рамках освящения проблем детерминации расизма и ксенофобии рассмотрены понятия расизма и ксенофобии. Освещены и охарактеризованы основные составные культурно-психологических факторов распространения преступлений на почве ненависти.

***Ключевые слова:** расизм, ксенофобия, преступность, культурно-психологические факторы*

Анотація

Стаття присвячена окремим проблемам детермінації расизму та ксенофобії як фонових для злочинності явищ. Розглянуто поняття расизму та ксенофобії, висвітлено та охарактеризовано культурно-психологічні фактори їх поширення.

Серед низки культурно-психологічних факторів поширення расизму та ксенофобії звертає на себе увагу фактор поглибленого правового, морального та політичного нігілізму. Це означає, що не лише зневажливе, нівелююче ставлення до права, інституту правосуддя, інших інституційних і нормативних складових соціодинаміки з боку населення сприяє відтворенню злочинів, передбачених ст. 161 КК України, як найбільш чутливих індикаторів стану феномена ненависті. Роль державних службовців у цьому процесі є не менш значущою. Мовчазне потурання, а часто й активне сприяння дискримінаційним практикам лише сприяють закріпленню ксенофобських установок у глибинних шарах масової свідомості.

Базовим структурним компонентом поширення расизму та ксенофобії є негативна соціальна установка - система поглядів, уявлень про соціальний об'єкт чи подію (когнітивний блок), сукупність пов'язаних з ними емоційних станів (емоційний блок), що схиляють до відповідних дій (поведінковий блок). Провідною негативною установкою у механізмі ксенофобії є упередження, тобто негативне відношення до представників будь-якої соціальної групи, обумовлене лише їх належністю до цієї групи. Расистські та ксенофобські установки підтримуються негативною стереотипізацією свідомості, яку значною мірою формують засоби масової інформації.

Оскільки в основі расизму та ксенофобії як на індивідуальному рівні, так і на рівні масових асоціальних практик знаходиться феномен страху, тому увагу акцентовано саме на їх культурно-психологічних факторах. Перебуваючи в єдності із соціально-економічними, останні загострюють деформаційні процеси в різних формах суспільної свідомості, перш за все в моральній, політичній та правосвідомості. Тому їх виявлення, опис, пояснення є невід'ємним елементом в стратегії протидії расизму та ксенофобії як на національному, так і регіональному, міжнародному рівнях.